

opusdei.org

Sfânta Fecioară, pricina bucuriei noastre

Omilia rostită de Sfântul
Josemaría Escrivá pe 15 august
1961, sărbătoarea Adormirii
Maicii Domnului, publicată în
„E Cristos care trece”.

09.08.2025

*Assumpta est Maria in coelum,
gaudent angeli.* Maria a fost dusă de
Dumnezeu, cu trup și suflet, la
ceruri. Este bucurie printre îngerii și
printre oameni. De ce această

bucurie intimă pe care o simțim
astăzi, cu inima care pare că vrea să
ne sară din piept, cu sufletul plin de
pace? Pentru că sărbătorim
glorificarea Mamei noastre și este
firesc ca fiii ei să simțim o bucurie
deosebită, văzând cum o cinstește
Preasfânta Treime.

Cristos, Fiul ei preasfânt, fratele
nostru, ne-a dat-o ca Mamă a noastră
pe Calvar, când i-a zis Sfântului Ioan:
iat-o pe Mama ta. Și noi am primit-o,
împreună cu discipolul iubit, în acel
moment de imensă disperare. Sfânta
Maria ne-a primit în durere, când s-a
împlinit vechea profeție: *iar o sabie
va străpunge sufletul tău*. Toți suntem
copiii ei; ea este Mama întregii
omeniri. Și acum, omenirea
comemorează inefabila ei Înălțare:
Maria urcă la ceruri, fiica lui
Dumnezeu Tatăl, mama lui
Dumnezeu Fiul, soția lui Dumnezeu
Duhul Sfânt. Dintre ființele umane ea
este cea dintâi, femeia perfectă.

Misterul iubirii

Acesta este misterul iubirii. Rațiunea umană nu îl poate înțelege. Numai credința poate explica cum o creatură ar fi putut să fie ridicată la o demnitate atât de mare, până la punctul de a fi centrul iubitor în care converg bucuriile Treimii. Știm că este un secret divin. Dar când vine vorba de Mama noastră, suntem înclinați să înțelegem mai mult –dacă este posibil să vorbim așa– decât în alte adevăruri de credință.

Cum ne-am fi comportat dacă ne-am fi putut alege mama? Cred că am fi ales-o pe cea pe care o avem, umplând-o cu toate harurile. Aceasta a făcut Cristos: fiind Atotputernic, Atotștiutor și Iubirea însăși, puterea Lui a împlinit toată dorința Sa.

Priviți cum creștinii au descoperit de mult acest raționament: *se cuvenea* – scrie Sfântul Ioan Damaschinul– *ca cea care și-a păstrat fecioria intactă*

în timpul nașterii să-și păstreze trupul fără nicio stricăciune după moarte. Era potrivit ca ea, care a purtat în pântecul ei pe Creator făcut Prunc, să locuiască în sălașul divin. Se cuvenea ca Mireasa lui Dumnezeu să intre în casa cerească. Se cuvenea ca cea care văzuse pe Fiul ei pe Cruce, primind astfel în inima ei durerea de care fusese eliberată la naștere, să-L contemple așezat la dreapta Tatălui. Era potrivit ca Mama Domnului să posedă ceea ce aparține Fiului ei și să fie onorată ca Mamă și Roabă a lui Dumnezeu de către toate creaturile.

Teologii au formulat adesea un argument asemănător, menit să înțeleagă cumva sensul aceluia cum de haruri cu care este îmbrăcată Maria și care culminează cu Înălțarea Maicii Domnului la ceruri. Ei spun: *se cuvenea, Dumnezeu a putut să o facă, și a făcut-o.* Este cea mai clară explicație a motivului pentru care Domnul i-a acordat

Mamei Sale, încă din prima clipă a zămislirii ei imaculate, toate privilegiile. El a eliberat-o de puterea Satanei; ea este frumoasă –*tota pulchra*–, curată, pură în suflet și în trup.

Misterul jertfei tăcute

Dar, uitați-vă: dacă Dumnezeu a vrut să-Și înalțe Mama, este la fel de adevărat că în timpul vieții ei pământești Maria nu a fost ferită de experiența durerii, nici de oboseala muncii, nici de întunericul credinței. Acelei femei din popor care într-o zi a izbucnit în laudă față de Isus, exclamând: *fericit sânul care Te-a purtat și pieptul la care ai supt. Dar El a zis: Mai degrabă fericiți sunt aceia care ascultă Cuvântul lui Dumnezeu și îl păzesc*. Era elogiul Mamei Sale, a *fiat*-ului său, a celui *fie mie după cuvântu Tău* sincer, dăruit, împlinit până la ultimile consecințe, care nu s-a manifestat în acțiuni

spectaculoase, ci în sacrificiul ascuns și tăcut al fiecărei zile.

Meditând asupra acestor adevăruri, înțelegem puțin mai mult logica lui Dumnezeu; ne dăm seama că valoarea supranaturală a vieții noastre nu depinde de realitatea faptelor mărețe pe care le făurim uneori în imaginația noastră, ci de acceptarea fidelă a voinței divine, de dispoziția generoasă în micul sacrificiu zilnic.

Pentru a fi divini, pentru a ne îndumnezei, trebuie să începem prin a fi foarte umani, trăind înaintea lui Dumnezeu condiția noastră de oameni obișnuiți, sfințind acea aparentă micime. Așa a trăit Maria. Cea plină de har, cea care este obiectul bucuriei lui Dumnezeu, cea care este deasupra îngerilor și sfinților a dus o existență normală. Maria este o făptură ca noi, cu o inimă ca a noastră, capabilă de

bucurie și fericire, de suferință și de lacrimi. Înainte ca Gabriel să-i comunice dorința lui Dumnezeu, Doamna Noastră nu știa că a fost aleasă din veșnicie pentru a fi Mama lui Mesia. Ea se consideră plină de josnicie: de aceea recunoaște mai târziu, cu smerenie profundă, *căci mi-a făcut lucruri mari Cel Atotputernic.*

Puritatea, smerenia și generozitatea Mariei contrastează cu mizeria noastră, cu egoismul nostru. Este rezonabil ca, după ce am observat acest lucru, să ne simțim mișcați să o imităm; suntem creaturi ale lui Dumnezeu, ca și Ea, și este suficient să ne străduim să fim fideli, pentru ca Domnul să lucreze și în noi lucruri mari. Nu va fi un obstacol micimea noastră: pentru că Dumnezeu alege ceea ce are puțină valoare, pentru ca puterea iubirii Sale să strălucească mai bine.

Să o imităm pe Maria

Maica noastră este un model de corespondență cu harul și, contemplând viața ei, Domnul ne va da lumină pentru ca noi să știm să divinizăm existența noastră obișnuită. Pe tot parcursul anului, când celebrăm sărbătorile mariane, și în multe momente din fiecare zi obișnuită, creștinii ne gândim adesea la Sfânta Fecioară. Dacă profităm de aceste momente, imaginându-ne cum s-ar comporta Mama noastră în sarcinile pe care le avem de îndeplinit, încetul cu încetul vom învăța: și vom ajunge să ne asemănăm cu ea, așa cum copiii se aseamănă cu mama lor.

Să imităm, în primul rând, iubirea ei. Caritatea nu se oprește la sentimente: trebuie să fie în cuvinte, dar mai ales în fapte. Fecioara nu numai că a spus *fiat*, dar și-a îndeplinit acea hotărâre fermă și

irevocabilă în orice moment. Deci noi: atunci când dragostea lui Dumnezeu ne îndeamnă și știm ce vrea El, trebuie să ne angajăm să fim fideli, loiali, și să fim în mod efectiv.

Nu oricine îmi zice: Doamne!

Doamne!, va intra în împărăția cerurilor, ci acela care împlinește voința Tatălui Meu, care este în ceruri.

Trebuie să-i imităm eleganța naturală și supranaturală. Ea este o creatură privilegiată din istoria mântuirii: în Maria, *Cuvântul S-a făcut trup și a locuit între noi*. A fost un martor delicat, care a trecut în mod ascuns; nu-i plăcea să primească laude, pentru că nu ambiționa propria glorie. Maria asistă la misterele copilăriei Fiului ei, mistere care sunt, dacă putem spune așa, normale: în timpul marilor minuni și a aclamațiilor maselor, ea dispare. În Ierusalim, când Cristos –călare pe un măgar– este salutat ca Rege, Maria

nu este acolo. Dar reapare lângă Cruce, când toți fug. Acest mod de a se comporta are aroma, necăutată, a măreției, a profunzimii, a sfințeniei sufletului său.

Să încercăm să învățăm, urmându-i exemplul în ascultarea față de Dumnezeu, în acea combinație delicată de servitute și domnie. În Maria nu există nimic din acea atitudine a fecioarelor neînțelepte, care ascultă, dar nebunește. Doamna Noastră ascultă cu atenție ceea ce vrea Dumnezeu, gândește la ceea ce nu înțelege, întreabă ceea ce nu știe. Apoi, se dăruiește în întregime împlinirii voinței divine: *iată, slujitoarea Domnului, fie mie după cuvântul Tău*. Vedeți minunea? Sfânta Maria, învățătoarea întregii noastre purtări, ne învață acum că ascultarea de Dumnezeu nu este servilitate, nu subjugă conștiința: ne mișcă în mod intim să descoperim *libertatea fiilor lui Dumnezeu*.

Școala rugăciunii

Domnul v-ar fi îngăduit să descoperiți atâtea alte trăsături ale corespondenței fidele a Sfintei Fecioare, care prin ele însele se prezintă invitându-ne să le luăm ca model: curăția ei, umilința ei, tăria ei, generozitatea ei, fidelitatea ei... Aș vrea să vorbesc despre una care le cuprinde pe toate, pentru că este culmea progresului spiritual: viața de rugăciune.

Pentru a profita de harul pe care ni-l aduce astăzi Mama noastră și pentru a urma în orice moment inspirațiile Duhului Sfânt, păstor al sufletelor noastre, trebuie să ne angajăm cu seriozitate într-o activitate de relație cu Dumnezeu. Nu ne putem ascunde în anonimat; viața interioară, dacă nu există o întâlnire personală cu Dumnezeu, nu va exista.

Superficialitatea nu este creștină. A accepta rutina în conduita noastră

ascetică echivalează cu semnarea
certificatului de deces al sufletului
contemplativ. Dumnezeu ne caută
unul câte unul; și trebuie să
răspundem unul câte unul: *iată-mă,
Doamne, pentru că M-ai chemat.*

Rugăciunea, o știm cu toții, înseamnă
a vorbi cu Dumnezeu; dar poate
cineva va întreba: să vorbim, despre
ce? Despre ce să fie, dacă nu de
lucrurile lui Dumnezeu și despre
acele lucruri care ne umple ziua? De
nașterea lui Isus, de mersul Lui prin
această lume, de viața Lui ascunsă și
de predicarea Lui, de minunile Sale,
de Patima Sa răscumpărătoare și de
Crucea și de Învierea Sa. Și în
prezența lui Dumnezeu Unul și
Întreit, punând ca Mijlocitoare a
noastră pe Sfânta Maria și ca avocat
pe Sfântul Iosif, Tată și Domn al
nostru, –pe care îl iubesc și îl cinstesc
atât de mult– vom vorbi despre
munca noastră de zi cu zi, despre
familia noastră, despre prietenii

noastre, despre marile noastre proiecte și despre micile noastre ticăloșenii.

Tema rugăciunii mele este tema vieții mele. Așa o fac eu. Și prin prisma acestei situații ale mele, se naște fireasca propunere, hotărâtă și fermă, de a mă schimba, de a fi mai bun, de a fi mai docil față de dragostea lui Dumnezeu. O propunere sinceră, concretă. Și nu poate lipsi cererea urgentă, dar încrezătoare, ca Duhul Sfânt să nu ne părăsească, pentru că *Tu, Doamne, ești tăria mea.*

Suntem creștini obișnuiți; lucrăm în profesii foarte diverse; întreaga noastră activitate se desfășoară pe căile obișnuite; totul se dezvoltă într-un ritm previzibil. Zilele par la fel, chiar monotone... Ei bine, acest plan, în aparență atât de comun, are o valoare divină; este ceva care îl interesează pe Dumnezeu, pentru că

Cristos vrea să se întrupeze în lucrarea noastră, să însuflețească din interior chiar și acțiunile cele mai umile.

Acest gând este o realitate supranaturală, clară, fără echivoc; nu este o considerație de mângâiere, care să-i conforteze pe cei care nu vom reuși să ne înscriem numele în cartea de aur a istoriei. Pe Cristos îl interesează acea muncă pe care trebuie să o facem –de o mie de ori– la birou, în fabrică, în atelier, la școală, pe câmp, în exercitarea profesiei noastre manuale sau intelectuale: îl interesează și jertfa noastră ascunsă care cere din partea noastră să nu scuipăm, în ceilalți, amărăciunea proastei dispoziții.

Treceți în revistă aceste argumente în rugăciune, profitați de ocazie pentru a-I spune lui Isus că îl adorați și veți fi contemplativi în mijlocul lumii, în zgomotul străzii: peste tot.

Aceasta este prima lecție, la școala relației noastre cu Isus Cristos. În această școală, Maria este cea mai bună învățătoare, pentru că Sfânta Fecioară a menținut mereu acea atitudine de credință, de viziune supranaturală, înaintea a tot ceea ce se întâmpla în jurul ei: *păstra toate acestea în inima ei, cugetându-le.*

Să o rugăm astăzi pe Sfânta Maria să ne facă contemplativi, să ne învețe să înțelegem chemările continue pe care Domnul le îndreaptă către ușa inimilor noastre. Să ne rugăm spunându-i: Maica noastră, tu L-ai adus pe Isus pe pământ, care ne revelează iubirea lui Dumnezeu, Tatăl nostru; ajută-ne să-L recunoaștem, în mijlocul grijilor de fiecare zi; trezește-ne inteligența și voința noastră, ca să știm să ascultăm glasul lui Dumnezeu, impulsul harului.

Învățătoarea apostolilor

Dar să nu vă gândiți numai la voi înșivă: măriți-vă inima pentru a îmbrățișa întreaga umanitate. Gândiți-vă, în primul rând, la cei care vă înconjoară – rude, prieteni, colegi – și vedeți cum îi puteți conduce să simtă mai profund prietenia cu Domnul nostru. Dacă este vorba de oameni dreți și cinstiți, capabili să stea în mod obișnuit mai aproape de Dumnezeu, încredințați-i în mod specific Doamnei Noastre. Și, de asemenea, rugați-vă pentru toate sufletele pe care nu le cunoașteți, pentru că toți oamenii suntem îmbarcați în aceeași barcă.

Fiți loiali, generoși. Facem parte dintr-un singur trup, din Trupul Mistic al lui Cristos, din Sfânta Biserică, la care sunt chemați mulți care caută în mod sincer adevărul. De aceea avem obligația strictă de a le arăta celorlalți calitatea, profunzimea iubirii lui Cristos. Creștinul nu poate fi egoist; dacă ar

fi, și-ar trăda propria chemare. Nu este a lui Cristos atitudinea celor care se mulțumesc să-și păstreze sufletul în pace –pace falsă este aceasta–, și nu se preocupă de binele celorlalți. Dacă am acceptat sensul autentic al vieții umane –care ne-a fost revelat prin credință– nu putem rămâne calmi, convinși că ne comportăm bine în mod personal, dacă nu facem în mod practic și concret ca ceilalți să se apropie de Dumnezeu.

Există un adevărat obstacol în apostolat: respectul fals, teama de a atinge subiecte spirituale, pentru că se bănuiește că o astfel de conversație nu va cădea bine în anumite anturaje, pentru că există riscul de a răni sensibilitățile celorlalți. De câte ori acest raționament este masca egoismului! Nu este vorba de a răni pe nimeni, ci dimpotrivă: de a sluji. Chiar dacă personal suntem nevrednici, harul lui Dumnezeu ne transformă în

instrumente pentru a fi folositori altora, comunicându-le vestea bună că *Dumnezeu vrea ca toți oamenii să se mântuiască și să ajungă la cunoașterea adevărului.*

Și ar fi permis să ne amestecăm în viața altora în acest fel? Este necesar. Cristos a intrat în viețile noastre fără să ne ceară permisiunea. Același lucru L-a făcut și cu primii discipoli: *trecând pe lângă Marea Galileii, i-a văzut pe Simon și pe Andrei, fratele lui Simon, aruncând năvodul în mare, căci erau pescari. Isus le-a spus: Veniți după Mine și vă voi face pescari de oameni.* Fiecare își păstrează libertatea, falsa libertate, de a-I spune nu lui Dumnezeu, precum acel tânăr plin de bogății, despre care ne vorbește Sfântul Luca. Dar Domnul și noi –ascultându-L: *mergeți și învățați*– avem dreptul și datoria de a vorbi despre Dumnezeu, despre această mare temă umană, pentru că dorința de Dumnezeu este lucrul cel

mai profund care izvorăște în inima omului.

Sfânta Maria, *Regina apostolorum*, regina tuturor celor care tânjesec să facă cunoscută iubirea Fiului tău: tu, care înțelegi atât de bine mizeriile noastre, cere iertare pentru viața noastră: pentru ceea ce în noi ar fi putut fi foc și a fost cenușă; pentru lumina care a încetat să mai strălucească, pentru sarea care a devenit fără gust. Născătoare de Dumnezeu, atotputernică rugătoare: adu-ne, cu iertarea, puterea de a trăi cu adevărat în speranță și iubire, ca să putem duce și celorlalți credința în Cristos.

O singură rețetă: sfințenia personală

Cel mai bun mod de a nu pierde niciodată îndrăzneala apostolică, foamea efectivă de a sluji pe toți oamenii, nu este alta decât plinătatea vieții de credință, speranță și iubire;

într-un cuvânt, sfințenia. Nu găsesc altă rețetă decât aceasta: sfințenia personală.

Astăzi, în unire cu întreaga Biserică, sărbătorim triumful Mamei, Fiicei și Soției lui Dumnezeu. Și cum ne-am bucurat la sărbătoarea Paștelui de Învierea Domnului la trei zile după moartea Sa, acum ne simțim bucuroși pentru că Maria, după ce L-a însoțit pe Isus de la Betleem până la Cruce, este împreună cu El în trup și suflet, bucurându-se de slavă pentru toată veșnicia. Aceasta este tainica economie divină: Doamna Noastră, făcută părtașă pe deplin la lucrarea mântuirii noastre, trebuia să urmeze pașii Fiului ei: sărăcia din Betleem, viața ascunsă a muncii obișnuite din Nazaret, manifestarea divinității în Cana Galileii, chinurile Patimii și Jertfa divină a Crucii, fericirea veșnică a Paradisului.

Toate acestea ne afectează în mod direct, pentru că acest itinerar supranatural trebuie să fie și drumul nostru. Maria ne arată că această cale este posibilă, că este sigură. Ea ne-a precedat pe calea imitării lui Cristos, iar glorificarea Mamei noastre este speranța fermă a propriei noastre mântuiri; de aceea o numim *spes nostra* și *causa nostrae laetitiae*, speranța noastră și pricina fericirii noastre.

Nu putem abandona niciodată încrederea de a deveni sfinți, de a accepta invitațiile lui Dumnezeu, de a stăruia până la sfârșit. Dumnezeu, care a început în noi lucrarea de sfințire, o va duce la îndeplinire. Căci *dacă Dumnezeu este de partea noastră, cine este împotriva noastră? El, care nu L-a cruțat pe propriul Său Fiu, ba chiar L-a dat la moarte pentru noi toți, cum nu ne va dăruia toate împreună cu El.*

În această sărbătoare, totul invită la bucurie. Speranța fermă în sfințirea noastră personală este un dar de la Dumnezeu; dar omul nu poate rămâne pasiv. Aduceți-vă aminte de cuvintele lui Cristos: *dacă cineva vrea să vină după Mine, să renunțe la sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze. Îl vedeți? Crucea în fiecare zi. Nulla dies sine cruce!*, nicio zi fără Cruce: nicio zi în care să nu purtăm crucea Domnului, în care să nu acceptăm jugul Lui. Din acest motiv, am vrut să vă reamintesc că bucuria învierii este o consecință a durerii Crucii.

Nu vă temeți, așadar, pentru că Domnul însuși ne-a spus: *veniți la Mine, toți cei osteniți și împovărați și Eu vă voi da odihnă! Luați asupra voastră jugul Meu și învățați de la Mine că sunt blând și umil cu inima și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre! Căci jugul Meu este plăcut și povara Mea este ușoară. Veniți –*

spune Sfântul Ioan Gură de Aur—, *nu ca să dați socoteală, ci ca să fiți eliberați de păcatele voastre; veniți, pentru că Eu nu am nevoie de slava pe care Mi-o puteți procura: Eu am nevoie de mântuirea voastră... Nu vă temeți când auziți vorbind de jug, căci este suav; nu vă temeți dacă vorbesc despre povară, căci este ușoară.*

Calea sfințirii noastre personale trece, în fiecare zi, prin Cruce: această cale nu este nefericită, pentru că însuși Cristos ne ajută și cu El nu este loc de tristețe. *In laetitia, nulla dies sine cruce!*, îmi place să repet; cu sufletul plin de bucurie, nici o zi fără Cruce.

Bucuria creștină

Să reluăm încă o dată tema pe care ne-o propune Biserica: Maria a fost înălțată la ceruri cu trupul și cu sufletul, îngerii se bucură! Mă gândesc și la bucuria Sfântului Iosif, Soțul ei cel mai cast, care o aștepta în

paradis. Dar să ne întoarcem pe pământ. Credința ne confirmă că aici jos, în viața prezentă, suntem într-un timp de pelerinaj, de călătorie; nu vor lipsi sacrificiile, durerea și lipsurile. Cu toate acestea, bucuria trebuie să fie întotdeauna contrapunctul drumului.

Slujiți Domnului cu bucurie: nu există un alt mod de a-I sluji. *Dumnezeu îl iubește pe cel care dă cu bucurie*, pe cel care se dăruiește pe sine în întregime într-o jertfă de bunăvoie, pentru că nu există niciun motiv care să justifice lipsa de mângâiere.

Poate veți putea crede că acest optimism pare excesiv, pentru că toți oamenii își cunosc neajunsurile și eșecurile, experimentează suferința, oboseala, ingratitudea, poate ura. Creștinii, dacă suntem egali cu toți ceilalți, cum putem fi scutiți de aceste constante ale condiției umane?

Ar fi naiv să negăm prezența repetată a durerii și a descurajării, a tristeții și a singurătății, de-a lungul pelerinajului nostru pe acest pământ. Prin credință am învățat cu certitudine că toate acestea nu sunt produsul întâmplării, că destinul făpturii nu este acela de a se îndrepta spre anihilarea dorințelor sale de fericire. Credința ne învață că totul are un sens divin, pentru că face parte din însuși miezul chemării care ne duce la casa Tatălui. Această înțelegere supranaturală a existenței pământești a creștinului nu simplifică complexitatea umană; dar îl asigură pe om că această complexitate poate fi străbătută de nervul iubirii lui Dumnezeu, de cablul, puternic și indestructibil, care leagă viața de pe pământ cu viața definitivă în Patria cerească.

Sărbătoarea Înălțării Maicii Domnului ne propune realitatea acestei speranțe pline de bucurie.

Suntem încă pelerini, dar Mama noastră ne-a precedat și ne arată deja capătul drumului: ea ne repetă că se poate ajunge și că, dacă suntem fideli, vom ajunge. Pentru că Sfânta Fecioară nu este doar exemplul nostru: ea este ajutorul creștinilor. Și ca răspuns la cererea noastră – *Monstra te esse Matrem*– nu știe și nici nu vrea să refuze să-și îngrijească copiii cu dragoste maternă.

Bucuria este un bine creștinesc. Ea se ascunde doar prin jignirea adusă lui Dumnezeu: pentru că păcatul este un produs al egoismului, iar egoismul este cauza tristeții. Chiar și atunci, acea bucurie rămâne în jarul sufletului, pentru că știm că Dumnezeu și Mama Sa nu-i uită niciodată pe oameni. Dacă ne căim, dacă din inima noastră izvorăște un act de durere, dacă ne curățim în sfântul sacrament al Pocăinței, Dumnezeu vine în întâmpinarea

noastră și ne iartă; iar tristețea
dispare: *trebuia să ne bucurăm și să
ne veselim, pentru că acest frate al tău
era mort, și a revenit la viață, era
pierdut, și a fost găsit!*

Aceste cuvinte redau finalul măreț al
parabolei fiului risipitor, pe care nu
ne vom obosi să-l medităm: *iată,
Tatăl vine în întâmpinarea ta; El se va
apleca peste spatele tău, îți va da un
sărut care este semn de iubire și
tandrețe; va face să ți se dea un
costum, un inel, pantofi. Încă te temi
de o mustrare, iar El îți redă
demnitatea; te temi de o pedeapsă, iar
El te sărută; ți-e frică de un cuvânt
supărat și îți pregătește un banchet.*

Dragostea lui Dumnezeu este de
nepătruns. Dacă procedează astfel
față de cel care L-a jignit, ce va face
pentru a o cinsti pe Mama Sa,
imaculată, *Virgo fidelis*, Preasfântă
Fecioară, mereu fidelă?

Dacă iubirea lui Dumnezeu se arată a fi atât de mare atunci când capacitatea inimii umane –adesea trădătoare– este atât de mică, ce trebuie să se întâmple în Inima Mariei, care nu a pus niciodată cel mai mic obstacol în calea Voinței lui Dumnezeu?

Vedeți cum liturgia sărbătorii face să răsunе ecoul imposibilității de a înțelege milostivirea Domnului cu raționamentul omenesc; în loc să explice, cântă; rănește imaginația, pentru ca fiecare să-și pună entuziasmul în laudă. Căci toți vom rămâne muți: *și s-a arătat în cer un semn mare: o Femeie îmbrăcată în soare; ea avea luna sub picioarele ei, iar pe cap o coroană de douăsprezece stele. Regele râvnește frumusețea ta. Toată abundența fiicei regelui se vede când intră îmbrăcată în haine brodate cu aur.*

Liturgia se va încheia cu niște cuvinte ale Mariei, în care cea mai mare umilință se îmbină cu cea mai mare slavă: *toate popoarele mă vor numi fericită, căci mi-a făcut lucruri mari Cel Atotputernic.*

Cor Mariae Dulcissimum, iter para totum; Dulce Inimă a Mariei, dă putere și siguranță călătoriei noastre pe pământ: fii tu însăși drumul nostru, pentru că tu cunoști calea și scurtătura sigură care duc, prin iubirea ta, la iubirea lui Isus Cristos.

.....

pdf | document generat automat din
<https://opusdei.org/ro-ro/article/sfanta-fecioara-pricina-bucuriei-noastre/>
(17.03.2026)